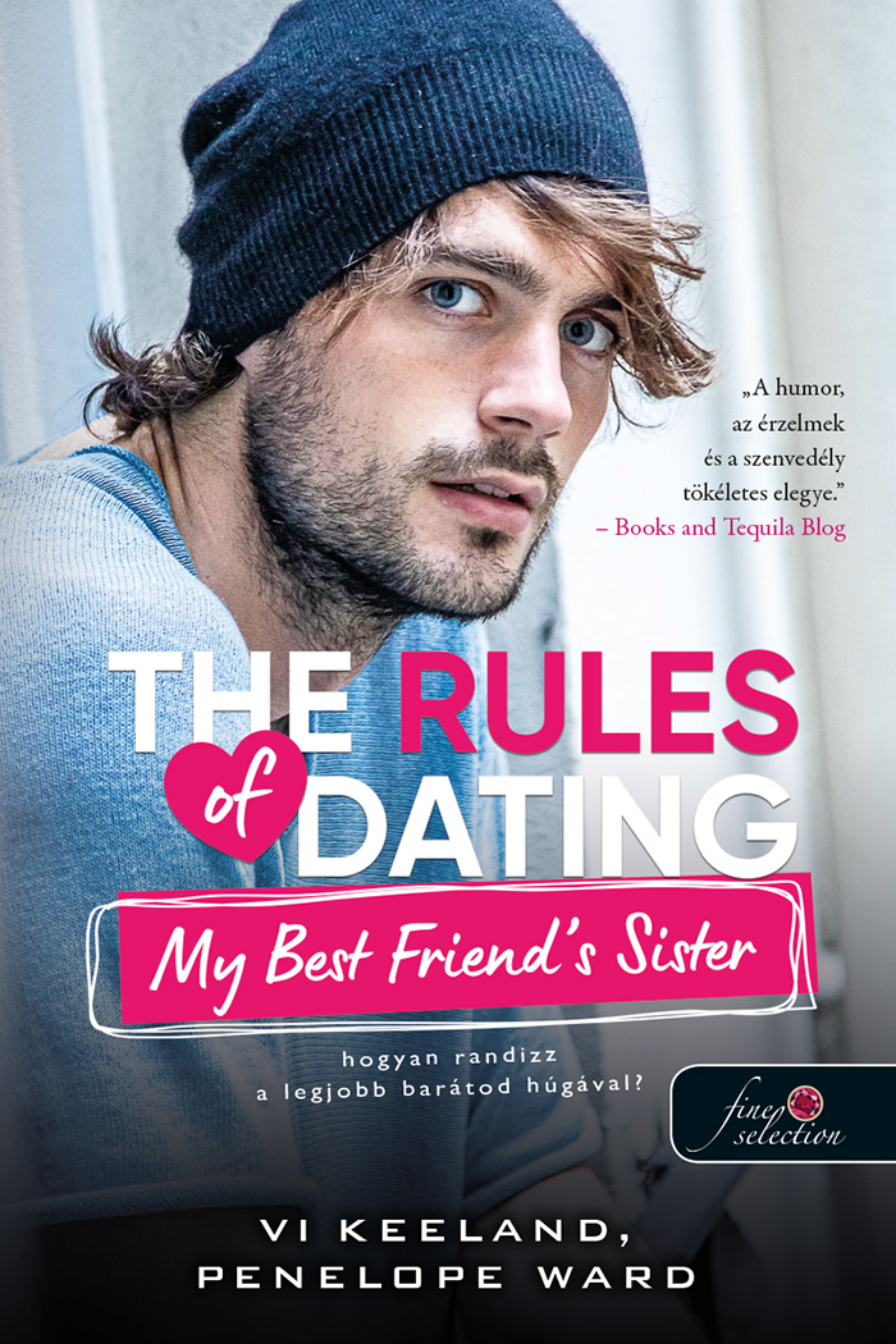

„A humor,
az érzelmek
és a szenvedély
tökéletes elegye.”

– Books and Tequila Blog

THE RULES DATING

My Best Friend's Sister

hogyan randizz
a legjobb barátod húgával?

*fine
selection*

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

THE RULES of DATING

My Best Friend's Sister

hogyan randizz
a legjobb barátod húgával?

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

Holden

EZ MEG MI A FRANC?

Felkaptam a borítékot, amit még a szüleim postáztak el nekem, és újra szemügyre vettem a kisebbet, amit benne találtam. A nagyobbikat az anyám címezte, ez kétségtelen. De a kézírás a másikon baromira úgy nézett ki, mint az enyéem, csak csúnyább volt. Csakhogy én tutira nem küldtem magamnak semmit, főleg nem a családom házába, Phillybe. És egyébként is, miért küldene valaki levelet a szüleim címére úgy, hogy az én nevemet írja a feladóhoz?

Aztán leesett.

Baszki!

Ezt nem hiszem el!

Én címeztem meg a borítékot, még hozzá ezer évvel ezelőtt!

Tizedikben a kreatívírás-tanárunk, Mr. Wolf minden tanítványával írott egy levelet a harmincéves önmagának arról, mit tartott fontosnak akkoriban. Beadtuk őket, lezárva és megcímezve, Mr. Wolf pedig megígérte, hogy mindannyiunknak elküldi majd, amint betöltöttük a harmincat. Persze akkoriban még a szüleimnél éltem, ezért írtam rá az ő címüket.

Baszki! A leghalványabb fogalmam sem volt, mit is írhattam a levélbe, de határozottan felpiszkálta a kíváncsiságomat. A tizenöt éves Holden

korántsem volt egy szent. Így hát feltéptem a borítékot, és kihajtogattam a megsárgult, gyűrött lapot.

Haver!

Ha esetleg elfelejtetted volna – csak mert mire megkapod ezt a levelet, már vén trotty leszel –, Mr. Wolf azt a feladatot adta nekünk, hogy írjunk levelet önmagunknak. Arról kellene írunk, hogy mit tartunk fontosnak az életben, csak mert azt hiszi, hogy a prioritásaink megváltoznak majd, mire betöltjük a harmincat. Azt hiszem, idén ez az egyetlen olyan házi feladat, ami tényleg tetszik, legfőképpen azért, mert ez rólam szól, én pedig állati király vagyok! Na szóval...

Mi a fontos a tizenöt éves Holden Catalanónak? Hát ez egy baromi egyszerűen megválaszolható kérdés. Az ORÁL. Kibaszottul fantasztikus! Laurie Rexler vezetett be a rejtelmeibe a múlt hónapban, és azóta szinte semmi másra nem tudok gondolni. A csaj tizenegyedikes, és azt mondta, hogy akkor csinálta először. Szerintem meg kamuzik, mivel még csak nem is öklendezett, meg semmi. Na mindegy, az ORÁL csodás. Valószínűleg ezért is van rá annyi különböző szavunk: szopás, cumi, cida, szaxi, felláció, mélytorkozás, polírozás, pippantás, szivattyúzás, furulyázás, oboázás, búvöltni az egyszeműt... Feltűnt, hogy a házi feladatra csak EGYETLEN szavunk van? És miért? Mert a házi feladat szívás, az ORÁL meg MINDENT visz!

Ja, csak úgy mellékesen... Mr. Wolf! Megígérte, hogy nem fogja ki-nyitni ezeket. De ha mégis, remélem, jó sok ORÁLban van része. Különösen Ms. Demarcótól a szemközti teremből. Csak mert az a nő állati dögös, és úgy néz ki, mint aki érti a dolgát. Lefogadom, hogy még le is nyeli. Laurie Rexler nem hajlandó rá... egyelőre. De ezen még dolgozom. Ha később még írunk kell magunknak levelet, majd tudatom, hogy alakultak a dolgok.

Hol is tartottunk...? Nálam, és annál, hogy mi a fontos nekem mostanság... A dobok ott vannak a lista tetején, közvetlenül az ORÁL mellett. Nem élhetek zene nélkül. Meg persze a haverjaim nélkül sem: Colby, Ryan, Owen meg Brayden nélkül. Ők is elég magasan szerepelnek

a listán. De ezt nem kell hangoztatni, mert hónapokig szívatnának, amiért azt mondtam, hogy fontosak nekem. Mi még...?

A szabadságom.

A hajam (ami nagyon remélem, hogy még meglesz, mire ezt megkapom).

A szüleim.

És végül a dobok. (Tudom, hogy ezt már mondtam, de minden a dobokkal kezdődik és azokkal ér véget. Ha már itt tartunk... Úgy dobolni, hogy valaki közben odalent dolgozik rajtam, épp most ugrott a tennivalóim listájának tetejére. Mégis hogyan lehet, hogy ez csak most jutott az eszembe?!)

Mi más még a fontos? Egy kicsit félek leírni, ami most következik, abban az esetben, ha elkavarnám ezt a levelet, és valahogy Ryan kezébe kerülne. De Mr. Wolf azt mondta, hogy ha egy levélben képtelenek vagyunk őszinték lenni magunkhoz, akkor máshogy sem fog menni. Ezért muszáj megemlítenem Lalát. Más néven Laney Ellisons, a legjobb haverom kishúgát. Ő az egyetlen lány, akivel őszintén beszélhetek az élet dolgairól. Azóta bejön, amióta csak az eszemet tudom. De Lala tizennyolc hónappal fiatalabb nálam, Ryan pedig SZÉTRÚGNÁ A SEGGET, ha valaha is bepróbálkoznék nála. Bár ezért nem igazán hibáztathatom őt. Mert Lala Ellison kibaszottul jobbat érdemel nálam. Az a lány egy agytröszt, egy igazi zseni. Egy nap még felfedezi a rák ellenszerét, vagy valami ilyesmi. És lehet, hogy számomra ő tiltott gyümölcs, attól még felkerül a fontos dolgok listájára. Sőt, az igazság az, hogy annyira kedvelem őt, hogy ha mindezeket sorba kellene rendeznem, Lala Ellison az ORÁL elé kerülne. Hát, ez sok mindent elárul, nem igaz?

Azt hiszem, ennyi. Minden másra magasról teszek. Ráadásul kezdem unni ezt a feladatot. Többet írtam ebben a levélben, mint az elmúlt két évben összesen.

Később még ütközzünk,

Holden

Ui.: Ha harminc vagy, és még nem szerepeltél a Rolling Stone címlapján, légyrszi, rúgd seggbe magad!

Uui.: Ha Lala éppen szingli, amikor megkapod ezt, te meg még mindig nem repültél rá, akkor egy hatalmas puhapöcs vagy!

– Rohadtul ideje volt! – rázta a fejét Colby. – Már épp el akartuk kezdeni nélküled. Tudod, az én golyóimat csak havonta egyszer eresztik ki a sataból, ezért ki kell használnom a lehetőséget, és minél hamarabb belekezdeni a megbeszélést követő ivászatba.

A fejemet ingattam. Ekkora kamugépet! *Méghogy golyók meg satab...*! Colby a legboldogabb házaspas volt, akit csak ismertem, a felesége meg a legvagányabb csaj, akivel valaha találkoztam. De mivel már így is késésben voltam, nem vontam kérdőre a süketelés miatt, csak kezét fogtam Owennel és Braydennel, mielőtt helyet foglaltam volna az asztalnál. Mi négyen – én és a három legjobb barátom – egy bérház tulajdonosai voltunk. Havonta egyszer összeültünk az egyik közeli bárban, hogy megvitassuk a dolgok üzleti részét. A megbeszéléseink általában fél órát vettek igénybe. Aztán rátérhettünk az éjszakába nyúló vedelésre.

– Bocs, hogy késtem – szabadkoztam. – A banda furgonja már megint lerobbant.

Az egyik pincérnő anélkül lejtett oda az asztalunkhoz és tett le eléem egy üveg sört, hogy egyáltalán kérnem kellett volna.

Rákacsintottam.

– Kösz, szépségem! – Előrehajolva egymáséhoz koccintottuk az üvegeket. Nálunk ez volt a kalapácsütés, ami elindította az ülést.

– Mielőtt belekezdenénk – szólt Owen. – Ti is megkaptátok a levelet, amit Mr. Wolf még tizedikben íratott velünk?

Colby nevetve bólogatott.

– Ti még csak most kaptátok meg? Nekem már tavaly elküldte, mivel én egy évvel idősebb vagyok nálatok, kis szarosok. De annyit elmondhatok, hogy *sokat* rízsztam a hajamról, meg arról, milyen fontos, hogy tiszta legyen a marihuánapipa.

Kórusban röhögtünk.

– Valószínűleg jobban tenném, ha ezt megtartanám magamnak, mert csak alapanyagot szolgáltatok nektek a későbbi baszogatáshoz – vette vissza a szót Owen. – De én arról írtam, milyen fontos nekem az egyetemi

felvételim pontszáma. Aztán egy fél oldalt szenteltem Mrs. Wagner cicóinak. El is felejtettem, hogy totál bele voltam zúgva.

Értetlenül ráncoltam a homlokomat.

– Mrs. Wagner? A matektanár? Haver, az a nő volt vagy ötvenéves!

Owen összegyűrte a sörösüveg alatt pihenő szalvétáját, aztán hozzám vágta.

– Dehogy volt ötven, te idióta! Harmincas volt, és pazar dudái voltak.

– Bocs – vonogattam a vállam. – Gondolom, engem túlságosan is lefoglaltak a korunkbeli csajok. Tudod, mivel – veled ellentétben – én *fel is tudtam szedni* a korunkbeli csajokat.

– Kapd be! – Owen egy hajtasra kiitta a söre felét, aztán felém biccentett. – Na és mi volt a tiedben? Biztos arról álmodoztál, hogy lesz egy kocsid, ami ténylegesen működik is – könyökölte oldalba a mellette ülő Braydent. – Vannak dolgok, amik sosem változnak.

Semmi szín alatt nem árulhattam el, hogy Ryan húgáról, Laláról írtam. Vagy kiosztottak volna, vagy pofán vágnak – de az is lehet, hogy mindkettő. Azt meg végképp nem akartam megosztani velük, hogy tegnap este kicsivel többet ittam a kelleténél, és felhívtam Lalát. *Hála istennek, nem vette fel.* Egyébként is, mégis mi az ördögöt mondtam volna neki, miért hívom fel csak úgy, a semmiből előkerülve?

– Az én levelem az élet igazán fontos dolgairól szólt, uraim – jelentettem ki. – Úgy tűnik, koraérett típus voltam, mert a prioritásaim azóta sem változtak.

Brayden vigyorogva bólogatott.

– A faszverésről írtál, mi?

– Dehogy, seggfej. A dobolásról meg a szopásról írtam.

A haverjaim felröhögtek.

– Stimmel – szólt Owen.

– Na és a tiedben mi állt? – böktek Braydenre.

– Két mondatot írtam – vigyorgott Brayden. – „Számomra az a fontos, hogy minél kevesebb házit kelljen írnom. Ennélfogva a levelem itt véget is ér.”

– Kitalálhattam volna – ingattam a fejemet.

Rendeltünk még egy kört, aztán rátértünk az üzletre. Colby arról beszélt, hogy a régi légkondicionáló egységeket új, energiatakarékos

berendezésekre cserélné. Úgy gondolta, mindössze két év, és az így megta-
karított villanyszámla-kiadásokkal meg is térülne a csere. Owen elmond-
ta, hogy a néhány házzal lejjebb lévő épületet sokkal magasabb áron adták
el, mint azt mi gondoltuk, én pedig megosztottam az árajánlatot a tetőfel-
újítással kapcsolatban, amire már kétségbeesetten szükségünk lett volna.

Éppen áttértünk a hosszabbításra szoruló bérleti szerződésekre, és arra,
mennyivel emelnénk a bérleti díjakat, amikor a zsebemben megcsörrent
a telefon. Kihalásztam, mire a szívem egyenesen a torkomba ugrott. A ki-
jelzőn Lala neve villogott. Az első gondolatom az volt, hogy hagyom,
hadd menjen a rögzítőre, de tudtam, hogy így egész éjjel forgolódnék,
azon aggodalmaskodva, vajon minden rendben van-e vele. Épp elég ször-
nyű volt, hogy tegnap éjjel a sárga földig kellett innom magam, csak hogy
képes legyek kivenni őt a fejből. Így hát kimentettem magam, felálltam
az asztaltól, és kísértálmam a bárból, hogy fogadjam a hívást.

– Halló?

– Holden?

– Igen?

– Itt Laney... Lala.

– Ó, hé, Lala! – próbáltam adni a lazát. – Rég beszéltünk. Mi újság?

– Épp most láttam meg a nevedet a nem fogadott hívások között. Teg-
nap késő éjjel kerestél. Csak meg akartam kérdezni, hogy minden rend-
ben van-e.

A fenébe!

– Ööö... bocs. Biztos csak ráültem a mobilomra, vagy ilyesmi – ha-
zuudtam, mint a vízfolyás. – Azt sem tudtam, hogy hívtalak.

– Ó, hát ez vicces! Mert én tényleg hívní akartalak a hétvégén.

– Tényleg?

– Tényleg. A jövő héten a városban kellene töltenem egy éjszakát.
Megpályáztam egy államilag támogatott kutatói pozíciót, és most lesz az
interjú. Gondoltam, beugranék abba a házba, amit megvettetek, hogy
megnézzem, egyúttal mindenkiel összefuthatnék, amíg ott vagyok.
Mind ott éltek, abban a házban, igaz?

– Igen. Mikor jössz?

– Szerdán. Az interjú csütörtökön kora reggel lesz.

– Hol szállsz meg?

– Még nem foglaltam szobát. Csak tegnap délután hívtak az interjú miatt.

– Akkor aludj nálam. – Erre a fejemet ráztam. – Úgy értem, nálunk. Az egyik szobát ideiglenes bérlőknek tartjuk fenn. Épp azzal kísérletezünk, hogy kiadjuk Airbnb-nek. A bérleti díjak magasak, és egyelőre úgy tűnik, hogy a kereslet is megvan rá.

– Ó, azta! Gondolod, hogy jövő szerdán szabad lesz egy éjszakára?

Ha nem az, én személyesen mondom vissza a foglalást.

– Egész biztos vagyok benne, hogy az lesz.

– Jól van. Az nagyszerű lenne. Akkor mindenkivel találkozhatok, és még a szálloda miatt sem kellene rohagnom. Manhattanben mindig eltévedek.

– Kocsival jössz, vagy vonatra szállsz?

– Szerintem kocsival megyek.

– Akkor majd megírom, hol találsz a parkolót az épület közelében, amire nem megy rá a gatyád is.

– Szuper! Kösz szépen, Holden. Már alig várom, hogy újra lássalak titeket, srácok!

Bár már kinyomtam a hívást, még mindig a telefont bámultam. Gyerekkoromban az anyám mindig azt mondogatta: „Véletlenül márpedig nincsenek.” Sosem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, most mégis abban reménykedtem, hátha igaza volt...

Nagyjából két éve nyitottam meg utoljára a Facebookot. Mégis pontosan ott találtam magam, a közösségi oldalt böngészve, miután éjfélkor, spiccesen hazaestem, és még háromszor átolvastam a saját magamnak írott levelet. Leragadtam az egyik mondatnál.

Ha Lala éppen szingli, amikor megkapod ezt, te meg még mindig nem repültél rá, akkor egy hatalmas puhapöcs vagy!

Bepötyögtem a keresőbe a Laney Ellison nevet, aztán elhúztam a számat, amikor egy profilképet köpött ki a rendszer. Ő volt rajta, meg Dr. Kretén, ezért felkaptam egy újabb sört. A kép az eljegyzésük után

készülhetett, mivel a kardigános tudós Lala vállát ölelte, míg a lány a kezét nyújtotta a kamera felé, hogy a nagyérdemű elé tárhassa vadonatúj gyűrűjét. Benyakaltam a sör felét, közben rázoomoltam az ujjára. *Ez egy kibaszott kavics! Lala egy követ érdemelne.*

Egyre kevésbé kedveltem Dr. Kretént. Hiszen a pasas még egy normális gyűrűt sem volt képes venni neki!

– Sóher szemétláda – motyogtam, és végigpörgettem a többi fényképet is.

A következő fotó Lala Brownon szerzett doktorijának átadóján készült. Az anyja és az apja büszkén álltak a lányuk mellett. Ráközelítettem, és kiszúrtam az apró keresztet a nyakában. Ryané volt, aki a szüleitől kapta ajándékba, miután – velem egy napon – elsőáldozó lett. Folyton hordta. A halála után Lalához került, de fogalmam sem volt, hogy a lány még mindig viseli. Bár nem lep meg. Ők ketten nem olyanok voltak, mint a legtöbb testvér. Ryan és Lala jól kijöttek egymással, még kis korukban is, mielőtt a legjobb barátom először hallotta volna a diagnózist. Mindig túlféltette a kishúgát. És ez volt az oka annak is, hogy az utolsó napjaiban megkért, tartsam rajta a szememet a hugicáján... de azért *ne annyira*. A haverom valószínűleg most is épp lenézett rám, és mindennek elhordott, csak mert így lesekedtem Lala után.

Rákattintottam a következő képre, és elkerekedett a szemem. *Beszarás!* Bully még mindig élt! Ryan még középiskolás korunkban fogadta örökbe a kövér buldogot, ami azt jelentette, hogy a kutya már volt vagy tizenöt éves. Alig tudtam elhinni, hogy idáig húzta. A képen Lala a karácsonyfa előtt térdelt, egyik karjával pedig a karácsonyi pulcsiba bújtatott Bullyt ölelte. Ha Ryan még nem volt eléggé pipa attól, hogy a húga után kémkedem, akkor a *pulcsit* viselő kutyája láttán biztosan elszakadt nála a cérna.

– Bocs, haver. Nem tudtam.

A következő tizenöt percet azzal töltöttem, hogy végignéztem Lala összes fényképét. Bár ennek a negyedórának a számottevő része arra ment el, hogy egy bizonyos fotót bámultam. Lala volt rajta, bikiniben. Mindig is gyönyörű volt, vonzó alkatú, ám a Ryanék hátsó kertjében rávetett, lopott pillantások óta eltelt évek során az a fürdőruhás, vékonyka lány egy veszélyes domborulatokkal megáldott nővé cseperedett. Domborulatokkal, amik *biztosan* bajt hoznának a fejemre, ha túl közel merészkednék hozzájuk.

Amikor ráklikkeltem az utolsó képre, úgy éreztem, mintha valaki az összes levegőt kipréselte volna a tüdőmből. Ryan és Lala voltak rajta, egy partra sodort uszadékfán üldögéltek. A fotót pedig én készítettem. Ryan már túl volt a harmadik kemoterápiás kezelésén, így az összes haja kihullott. Emlékszem, még néhány napig nem szabadott volna kiengedniük őt a kórházból, de Ryan mindenkit meggyőzött, hogy hadd mehessen el hamarabb, ugyanis a bandával akarta tölteni a huszonekettedik születésnapját. Owen, Brayden, Colby, Ryan, Lala és én együtt kocsikáztunk el Ocean Citybe, oda, ahová a szalagavató után is mentünk, és ami annyi kedves emléküNKet őrizte. Az egész napot ott töltöttük, aztán tábortüzet raktunk, ami egészen napfelkeltéig ki sem aludt. Sosem felejtettem el azt az alkalmat, különösen azért, mert utána egy darabig az volt az utolsó boldog napunk, hiszen Ryan a rákövetkező éjszaka örökre otthagyt bennünket.

És ezzel a gondolattal le is csuktam a laptopot. Azt hiszem, ez volt a pozitívuma annak, hogy megláttam azt a képet: rávett, hogy leszálljak Lalaról. Ha a róla készült, bikinis fotó úgy hatott rám, mintha leforráztak volna, akkor ez az utolsó olyan volt, mintha egy vödör jeges vizet borítottak volna a fejemre. Nekem pedig pontosan erre volt szükségem. Lala Ellison tabu volt, az egyetlen nő a világon, akit egy háromméteres bottal sem közelíthettem meg. Nos, legalábbis addig nem, amíg a jövő héten meg nem érkezik ide... Hogy abban a lakásban töltse az éjszakát, ami történetesen pont az enyém mellett volt.

Kopp, kopp, kopp.

Jézusom! Izzadt a tenyerem. Hány éves vagyok, tizenkettő?!

Lala néhány órával korábban üzent, hogy ha minden jól megy, öt körül fog befutni, a mikró órája pedig öt óra egy percet mutatott. Legutóbb akkor voltam ilyen ideges, amikor a bandám egy fesztiválon játszott, tízezer ember előtt. A farmeromba kellett törölnöm a tenyeremet.

– Szia! – rántottam fel lelkesen az ajtót. Csakhogy a mosolyom azonnal lehervadt, amikor észrevettem, hogy Lala nincs egyedül. Valaki ácsorgott mellette.

Lala ránézett a bögyös vöröskére, aztán tétova mosollyal egyikükről a másikukra mutatott.

– Együtt jöttünk fel a lifttel, aztán egy emeleten is szálltunk ki. Végül kiderült, hogy ugyanoda tartunk.

Fiona, a nő, akit a hétvégén ismertem meg egy bárban, megvonta a vállát.

– Bocs, hogy hívatlanul állítottam be, de épp a környéken jártam, és gondoltam, megnézem, hogy itthon vagy-e. A lakásodon felejtettem valamit, amikor legutóbb itt jártam.

– Tényleg?

Fiona rám kacsintott, és a hátam mögé mutatott.

– Szerintem még mindig az ágyad támláján lehet. – A vöröske előbb Lalára, aztán rám pillantott. – Csak gyorsan felkapnám, és már itt sem vagyok.

Fogalmam sem volt, mi mást tehetnék, ezért oldalra léptem, és beengedtem Fionát. Lala viszont még mindig odakint toporgott a bőröndjével.

A fejemet ingatva nyúltam a táskáért.

– Ne haragudj. Gyere csak be!

Mielőtt még behúzhattam volna Lala bőröndjét a lakásba, és becsukhattam volna az ajtót, Fiona kitrappolt a hálósobámból. Egy bilincset lobogtatott.

– Megtaláltam!

Behunytam a szememet.

Hát ez remek! Kibaszottul remek!

2. FEJEZET

Lala

AZ AJTÓ BECSUKÓDOTT A VÖRÖS HAJÚ NŐ MÖGÖTT. Még egy légy zümmögését is hallani lehetett volna, amikor újra Holden felé fordultam.

– Meg tudom magyarázni... – szólalt meg végül.

Elnevettem magam, és feltartottam a kezemet.

– Ebben biztos vagyok, de nem hiszem, hogy hallani szeretném.

Holden beletúrt dús, borzas hajába.

– Ott a pont.

Aztán elvörösödött. Mintha zavarba jött volna. Ez meglepett, hiszen a kicsapongó életmódja és az egymás után felvonultatott nők egyikünk előtt sem maradtak titokban.

– Hát, ez kibaszottul kínosra sikerült. Na mindegy, isten hozott, Lala! – tárta szét a karját Holden.

– Köszönöm – léptem be a meleg ölelésbe. – Olyan izgatott vagyok, amiért itt lehetek! – A testem bizsergett ott, ahol a mellkasa az enyémhez ért.

Éreztem, milyen gyorsan ver a szíve. Érdekes. Finom, épp-most-léptem-ki-a-zuhany-alól illatot árasztott. Szappan, parfüm, meg az a mámorító illat, ami csakis az ő sajátja volt, és amire tökéletesen emlékszem az utolsó alkalomról, amikor ilyen közel voltunk egymáshoz – amikor Billie és Colby esküvőjén táncoltunk.

Körbenéztem.

– Pontosan úgy néz ki a lakásod, ahogy azt elképzeltem, Catalano.

Holden felvonta a szemöldökét.

– Miért is?

– Dobszerkó a sarokban, fekete bútorok...

– Kérlek, az ágytámlán hagyott bilincset ne is említsd!

Felsóhajtottam.

– Na meg az is.

Holden szemmel látható zavarában újra behunyta a szemét, aztán a leggyönyörűbb mosolyt villantotta rám.

Mindig is odavoltam a srácért. De akár hiszed, akár nem, nem kizárólag fizikai vonzalomról volt szó. Gyerekként rengeteget beszélgettünk. Ryannek fogalma sem volt ezekről a bensőséges eszmecserekről. Azt hiszem, ha úgy vesszük, egy ponton Ryan összes haverjáért odavoltam, de azok a fellángolások meg sem közelítették azt, amit Holden iránt éreztem, és ami sosem múlt el. És most, hogy ezt tisztáztuk, azt is érdemes megemlíteni, hogy Ryan az összes haverja közül Holdenre adta volna legutoljára az áldását. Holden nem volt éppen pasialapanyag, még akkor sem, ha a nők – engem is beleértve – alig tudták levenni róla a szemüket. Ami azt illeti, Ryan egyszer leleplezte a barátja iránt dédelgetett érzéseimet. Még tinédzserek voltunk, amikor rajtakapott, hogy bámulom Holdent, miután a srác kimászott a medencénkből, és a meztelen mellkasát törölgette. A bátyám figyelmeztetett, hogy *még csak ne is gondoljak rá*. Ryan imádta Holdent, de a gondolat, hogy mi ketten együtt vagyunk, kinyírta volna... Már ha nem lenne egyébként is halott.

– Hát akkor... – csapta össze a tenyerét Holden. – Átmenjünk a szomszédba?

– Menjünk! Már alig várom, hogy lássam. És még egyszer köszönöm, hogy nálatok szállhatok meg.

– Még szép! Ryan kishúgáért bármit.

– Kedves, hogy ezt mondod. Bár már nem vagyok olyan *kicsi*.

– Észrevettem – mosolygott Holden.

Borzongás futott végig a gerincem mentén, miközben követtem Holdent a folyosóra, és figyeltem, ahogy kinyitja a szomszéd lakásba vezető ajtót.

Körülnéztem odabent. *Hüha!* Lenyűgöző volt.

A nappalit látszólag vadonatúj, krémszínű bőrbútorok foglalták el. A kanapéra és a fotelre terített, vastag fonalból kötött takarók kényelmes, egyúttal trendi benyomást keltettek. Mindennek új szaga volt. A nappalival egybenyitott konyhában lévő, világos árnyalatú gránit munkalap szépen kiegészítette a lakás többi részét uraló földszíneket.

– Ti aztán igazán kitettetek magatokért! Ez csoda szép!

– Köszönjük. Ugye már mondtam, hogy Airbnb-ként tervezzük kiadni? Szerencséd van, hogy még szabad volt.

– Egyetértetek! – lépdeltam be a konyhába. – Ó, hála istennek! Van kávéfőző, meg még kapszula is. Már attól tartottam, hogy reggel nem lesz időm kávézni.

– Ha szükséged lenne valamire, én itt leszek a szomszédban – emlékeztetett Holden.

Hogy is felejtethném el?

– Köszönöm.

Az a tény, hogy ez a lakás *közvetlenül* Holdené mellett volt, épp annyira feszélyezett, mint amennyire megnyugtatót.

– Na mesélj, ezúttal milyen stréberügy hozott ide téged?

Összefontam magam előtt a kezemet.

– Most a kutatási projektemre célzol?

– Csak ugratlak. Bár az igaz, hogy *túlságosan* is okos vagy. Mindig sikerül nagyobb idiótának beállítanod minket, mint amilyenek alapból vagyunk. – Holden felsóhajtott. – Na de komolyan, mesélj róla!

– Egy olyan kutatói pályázatra jelentkeztem, amiben a dopamin Alzheimer-kórra tett lehetséges hatásait vizsgálják.

– Érdekes. – Holden az állát vakargatta. – A dopamin afféle szexhormon, nem?

Persze hogy neki egyből ez jutott az eszébe!

– Egyfajta neurotranszmitter, amit a testünk állít elő. Befolyásolja, hogyan éljük meg az élet örömeit. Akár túl sok, akár túl kevés termelődik belőle, az negatív hatással lehet az emberre. És igen, a szervezetünk többek között a szexuális stimuláció hatására is termeli.

– Várjunk csak! Azt akarod mondani, hogy a túl sok dopamin rossz hatással is lehet az emberre? Összekuszálhatja az agyát?

– Hát, a mértéktelenség sosem jó jel, nem igaz? De ez a kutatás kimondottan az *alacsony* dopaminszint és az Alzheimer-kór közötti összefüggéseket vizsgálja.

– Áh! – bólogatott Holden. – Vagyis minél többet szexel valaki... annál kisebb a valószínűsége, hogy Alzheimer-kóros lesz?

Megköszörültem a torkomat.

– A kutatások valóban ebbe az irányba mutatnak, igen.

– A mindenit! Akkor biztonságban vagyok. Az én agyam olyan élesen vág majd, mint a borotva – kacsintott rám Holden.

A szememet forgattam.

– A szexnek sokféle előnye van. És meglehetősen kevés hátlütője... Már ha vigyázol.

– Én mindig vigyázok – jelentette ki Holden. Az arcára komoly kifejezés költözött.

– Helyes.

– Különösen azután, ami Colbyval történt – tette még hozzá.

Colby körülbelül öt évvel azelőtt – egy egyéjszakás kaland során – ejtette teherbe a kislánya édesanyját, hogy megismerkedett volna a feleségével, Billie-vel. Saylor egy kis csoda volt, de annyi biztos, hogy az eset komoly tanulópénz volt a srácoknak: elég egyetlen óvatlan pillanat, hogy fenekestől felforduljon az életed.

Holden félrebillentette a fejét.

– Na de mesélj még a szex pozitív hatásairól!

– Most komolyan érdekel?

– Hát, mondhatni. De igazából csak szórakoztat, hogy így vöröslik a fejed.

Megtapogattam az arcomat.

– Elpirultam?

– Egy kicsit. De komolyan érdekel a dolog. Sosem gondolkodtam még el azon, milyen hosszú távú hatásai lehetnek az életünkre a hormonoknak meg az efféle szarságoknak. De azt jó tudni, hogy a szex pozitív hatással lehet az egészségre.

– Az orgazmus során megnövekedett oxitocin- és dopamintermelés kiöpri a szervezetből a kortizolt, más néven a stresszhormont.

– Ezért lazulnak el utána az emberek – bólogatott Holden.

– Pontosan.

– De arról fogalmam sem volt, hogy ezek a hormonok akár az agynkat is megvédhetik. Ez nem semmi!

– Szinte minden döntésünk kihatással van az egészségünkre. Ez igaz arra is, hogy milyen ételekkel vagy *egyéb* dolgokkal tömjük magunkat. Tudod, mitől emelkedhet még a dopaminszint? – mosolyogtam Holdenre.

– Mitől?

– A zenétől.

– Áh! Nézzenek oda! Egy újabb pont nekem.

– Az a borzongás, amit lefogadok, hogy te is érzel egy dobszóló közepén, annak számottevő része dopamin.

– De ahogy te is mondtad, a túl sok hormon akár rossz hatással is lehet rám, igaz?

– A dopamin-túltermelésnek valóban van *néhány* káros mellékhatása. Ilyen például az alvászavar, a szorongás vagy éppen a fokozott nemi vágy.

– Vagyis a memóriám kifogástalan lesz, csak megmaradok ugyanannak a kanos srácnak, akit néhanapján egy kis szorongás kínoz – bólintott Holden. – Vettem. Azt hiszem, stimmel.

Felnevettem.

– Köszí az előadást, Lala. Te kis zseni! – mosolygott Holden. – Örülök, hogy itt vagy. Egy örökkévalóságnak tűnik, mióta utoljára láttalak.

Felhozzam a témát?

– Igen, ha jól emlékszem, legutóbb Colby esküvőjén találkoztunk, ugye?

– Aha – bólintott lassan Holden. – Egy éve. Túlságosan is régen.

Összeakadt a tekintetünk, mire elöntöttek az emlékek. Az a tánc... Warren éppen eltűnt a mosdóban. Felnéztem, és a vőlegényem helyén egyszer csak ott állt Holden. Tisztán emlékeztem arra, hogy fohászkodtam a Jóistenhez, nehogy Warren visszajöjjön, és meglássa, hogy Holdennel táncolok. Épp egy lassú szám szólt, én pedig nem akartam, hogy Warren többet lásson a dologba, mint ami. De talán csak azért, mert *én* voltam az, aki többet akart belelátni, mint ami. A dal véget ért, és Holden szinte óraműpontossággal hagyta el a táncparkettet, épp mielőtt Warren újra felbukkant volna mellettem. A vőlegényemnek így fogalma sem volt arról, hogy néhány pillanattal korábban még azzal a sráccal táncoltam, akiért egész gyerekkoromban epekedtem.

Mintha meg sem történt volna, csakhogya én egész álló éjjel másra sem tudtam gondolni. Lopva pillantgattam Holdenre, mert azt éreztem, hogy volt valami különleges abban a táncban, bár nem tudtam volna megmagyarázni, micsoda. Azt gondoltam volna, hogy Holden is *úgy* kedvel engem? Nem. De volt abban valami szándékos, ahogy felbukkant, éppen akkor, amikor a vőlegényem elment. Talán őt is magával ragadta az esküvő szentimentalitása. Az esküvők hatalmas mérföldkövek az ember életében. Valahogy mindig elérik, hogy ráébredjünk: eljárt felettünk az idő. És azon is eltűnődtem, hátha a dal eszébe juttatta Ryant. És mivel én voltam a legközelebbi dolog, ami Ryanhez kötötte, így abban a pillanatban nem volt *más*, akibe kapaszkodhatott volna.

– Mindegy is... – szakította félbe az emlékek áradatát Holden. – Tudom, hogy a többiek már tükön ülve várják, hogy találkozhassanak veled. Colby és Billie készítik a vacsorát. Megkértek, hogy kísérjelek át hozzájuk, miután kicsomagoltál. Ami azt illeti, szerintem már el is késtünk.

Megsimogattam a hasamat.

– Ó, te jó ég! Ez remekül hangzik. Majd' éhen halok. Csak egy percet kérek.

Elszaladtam a mosdóba, és mire kijöttem, Holden ott várt a nappaliban, hogy átkísérhessen Colbyék lakásába.

Colby lánya, Saylor nyitott ajtót.

– Lala! – ugrándozott fel-alá.

– Szia, édesem! Annyira örülök, hogy emlékszel rám! – hajoltam le, hogy magamhoz ölelhessem. – Milyen nagy vagy már! Hát ez szörnyű!

Saylor és én csak néhányszor találkoztunk, de az esküvőn volt alkalmunk kicsit jobban megismerni egymást. Saylor anyja sosem volt részese a kislány életének. Miután Colby megnősült, a felesége, Billie vállalta magára az anyai szerepet. Ami szemlátomást remekül bevált.

Saylor felnyúlt, hogy megtapogassa a hajamat.

– Milyen göndör a hajad!

Összeborzoltam a szőke loknikat.

– Tudom! Mint egy szénakazal.

– Zabólatlan. Én imádom – jelentette ki a hátam mögött Holden.

– Köszönöm.

Éreztem, hogy elvörösödöm.

Billie is odajött, és átölelt.

– Lala! Már azt hittük, sosem érsz ide. Mi tartott ilyen átkozottul sokáig?!

Billie szupervagány csaj volt, és már alig vártam, hogy jobban megismerhessem. Ő volt a tulajdonosa az épület aljában lévő tetoválószalonnak; Colbyt is ott ismerte meg.

– Sajnálom! – szabadkozott. – Rettenetes volt a forgalom. Aztán Holden még megmutatta nekem a lakást.

– A mi kis zsenink meg az okos szája teljesen lebilincseltek. Az én hibám.

Hogy mi van? Az agyamban felvillanó kép meglehetősen érzékletes volt. Megköszörültem a torkomat.

– Gyönyörű az a lakás. Nem tudom elégszer megköszönni, hogy megengedtetek, hogy ott töltssem az éjszakát.

Owen, aki még mindig háromrészes öltönyben feszített, odajött anám, és megölelt.

– Viccelsz? Ez Ryan épülete. Itt mindig lesz számodra hely. Még akkor is, ha ki kell rúgnunk Holdent, csak hogy helyet csináljunk neked.

– Én önként jelentkezem, hogy kitegyem a szűrét! – közölte Brayden, aztán ő is ölelésre tárta a karját.

Igazán hiányoltam már ezeket a srácokat. Annyira emlékeztettek a bátyámra, hogy szabályosan úgy éreztem, Ryan is ott van közöttünk.

Colby egész addig a konyhában sürgölődött, így ő bukkant fel utoljára. A kezében tartogatott lábast letette az étkezőasztal közepére.

– Hé, Lala! – Előbb megtörölte a kezét, aztán ő is magához húzott.

Kicsivel később mindannyian asztalhoz ültünk, hogy elfogyasszuk a feltálatl tésztát, húsgolyót, salátát és fokhagymás kenyeret. Saylor büszkén jelentette be, hogy a salátát egyes-egyedül készítette.

A vacsora alatt azért Colby megizzasztott egy kicsit.

– Szóval, Lala... – kezdte. – Mivel Ryan nincs itt, remélem, megérted, hogy nekünk kell átvennünk a féltő bátyó szerepét. Szerencsétlenségedre csak egy négy-az-egy-helyett ajánlással szolgálhatunk.

– Négy báty, mi? Ez elég... soknak hangzik – kuncogtam.

– Nekem négy bácsikám van! – csiripelte Saylor. – Három itt és egy a mennyekben.

Elmosolyodtam.

– Ez így igaz.

– Úgyhogy lenne néhány kérdésem – folytatta Colby. – Először is, alig tudok valamit erről a Warrenről. Remek srácnak tűnt, amikor összefutottunk az esküvőn, de nem igazán *ismerem* őt. Mesélj róla! Az összes férfi közül a világon miért pont ő?

– Jaj, hagyd már békén! – legyintette meg Billie a férje karját. – Senkinek sem kell megmagyaráznia az érzéseit. Az ember nem mindig tudja szavakba önteni, mit is szeret a másikban. Egyszerűen csak tudja, és kész – mosolygott rám.

– Bocsi – vonta meg a vállát Colby. – Szerintem meg jogos a kérdés.

Holdenre néztem, ő pedig rám. Szemlélatomást mindenki a válaszomra várt.

A számat törölgetve fordultam Billie felé.

– Nem gond. Igaza van. Ryan már rég feltette volna nekem ezt a kérdést. Ragaszkodott volna ahhoz, hogy egy kis időt tölthessen Warrennel, és felmérhesse őt.

Brayden karba fonta a kezét.

– Jól van, akkor miért kellene az áldásunkat adnunk a srácnak?

– Hát... – Egy pillanatra a torkomon akadtak a szavak. – Warren elképesztően okos. Vicces. Igazán törődik velem. Mellette biztonságban érzem magam. Őszinte, ami nagyon fontos nekem... – Elhallgattam, és körbehordoztam a tekintetemet az asztaltársaságon.

– Ennyi? – kuncogott Colby.

Billie újra a karjára csapott.

– Mi mást akarsz még?

– Rákot gyógyít, vagy mi a fene, igaz? – kérdezte Owen.

– Rákkutató, igen.

Holden a tésztáját piszkálta.

– Nem akarok idiótának tűnni, de mit is csinál *pontosan* egy rákkutató? Úgy értem, bemegy a munkahelyére... és?

Kihúztam magam ültőmben.

– Hát, Warren egy tipikus napja általában úgy fest, hogy rákos sejteket vizsgál a mikroszkóp alatt, és azt figyeli, hogy azok hogyan reagálnak bizonyos organizmusokra. Hosszú órákba, sok kísérletezésbe és számos

hibába telik, mire néhány aprócska felfedezést tesznek arról, mi működik, és mi nem, ha a sejtek növekedésének akadályozásáról, ennél fogva pedig a betegség terhének csökkentéséről van szó.

– Ez egy igazán becsületes feladat – jelentette ki Billie.

– Ja, a srác egy becsületes okostojás – szúrta közbe Holden.

Felszaladt a szemöldököm.

– Hát akkor, azt hiszem, tökéletesen összeillünk, hiszen régen engem is pontosan így neveztl. Okostojásnak.

– Igen, de tudod, hogy szeretetből tettem – kacsintott rám Holden.

Colby egyikünkéről a másikunkra pillantott. Csak remélni tudtam, hogy nem veszi észre a barátja iránt táplált furcsa érzéseimet. Nem felejtettem el, hogyan figyelt minket, amikor az esküvőjén táncoltunk. Lát-szólag ő volt az egyetlen, aki észrevette.

A desszert után felálltam az asztaltól.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy Saylornek mostanra ágyban lenne a helye, és nekem is fel kell készülnöm a holnap reggeli interjúra, úgyhogy jobb, ha nem rabolom tovább az időtöket.

Billie is felállt.

– Ezt mindenképpen meg kell ismételni, ha megkapod az állást! Akár minden héten összejöhetnénk.

– Az remek lenne – biccentettem.

Holden feltápáskodott, majd az ajtóhoz kísért.

Amikor kinyitotta, és kilépett a lakásból, felnéztem rá.

– Te is mész?

– Igen. Vége a vacsorának, nem?

Sietve elbúcsúztam a többiektől, aztán követtem Holdent a folyosóra. Együtt sétáltunk vissza a két szomszédos lakáshoz.

Holden megtorpant az ajtóban, és átnyújtotta a kulcsot. Összeért az ujjunk, amikor elvettem tőle.

Egy pillanatig némán állt ott, majd hirtelen azt kérdezte:

– Lenne kedved bejönni egy italra?

Izgatottan remegett a gyomrom. Mégis miért reagáltam így egy egyszerű kérdésre? Csak egy ital. De valahogyan minden, aminek Holdenhez volt köze, olyan... veszélyesnek érződött. Nem arról volt szó, hogy nem bíztam meg benne – vagy magamban. Szimplán csak nem tartottam jó

ötletnek tovább szítani a lángokat, amik már az érkezésem pillanatában fellobbantak bennem.

– Most inkább kihagyom – feleltem. – Még ki kell csomagolnom. Holnap reggel pedig kicsattanó formában kell lennem.

– Igaz. Hát persze. – Holden leszegett fejjel bámulta a cipőjét. – Akkor majd legközelebb – sóhajtott. – *Amikor* megkapod az állást. Mert így lesz. Mert te vagy Lala.

– Bárcsak én is ilyen magabiztos lennék.

– Remek leszel – mosolygott Holden. A tekintete egy pillanatra összekapcsolódott az enyémmel.

Igen. Kétségtelen, hogy valami különös feszültség szikrázott közöttünk. Ugyanaz a feszültség, amit Colby esküvőjén – és amit időről időre az évek során – is éreztem. Csak abban nem lehettem biztos, hogy Holden is ugyanúgy érezte-e, ahogyan én. Intésre emeltem a kezemet.

– Hát... akkor jó éjszakát!

– Jó éjt, Lala!

Holden megvárta, amíg belépek a lakásba. Miután becsukódott mögöttem az ajtó, mély levegőt vettem, és megpróbáltam összeszedni magam. Elárasztott a megkönnyebbülés. *Végre egyedül vagyok.*

Vettem egy – nagyon is szükséges – forró fürdőt, aztán megszáritottam a hajamat. Bölcsebb lett volna egyből ágyba bújni, de túlságosan is feszült voltam. Abban a hiszemben sétáltam oda a hűtőszekrényhez, hogy üresen találok. De döbbenten vettem észre, hogy a kávétejszín mellett valamiféle doboz is várt rám odabent. Elszorult a szívem, amikor kinyitottam, és egy tucatnyi bostoni krémes fánkot pillantottam meg benne. Ryan kedvence. A doboz tetején egy post-it virított.

Ryan üzeni: Menni fog, hugi! Üsd ki őket holnap!

Könnyes szemmel nyúltam a telefonomért.

Lala: Te vetted? A fánkokat.

Holden: Gondoltam, reggelire is szükségem lesz holnap.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Lala: Megríkattál. Köszönöm. Ez nagyon kedves volt tőled.

Holden: Szívesen, édesem.

Ettől minden porcikám bizsergett. Egy kibaszott pityergő-bizsergő szerencsétlenség voltam. *Jesszus!* Hiszen vőlegényem volt. Nem reagálhattam így Holdenre. Talán csak úrrá lett rajtam az izgatottság, amiért ide kellett utaznom. Ha megkapom az állást, és a városba költözöm, az érzéseim is lecsillapodnak majd. És egyébként is, vőlegény ide vagy oda, Holden Catalano semmiképp sem volt elérhető opció a számomra. A srác minden olyan zúrt jelképezett, amire nekem semmi szükségem nem volt az életemben. Nyilvánvaló, hogy az a pillanat, amin az esküvőn osztoztunk, eléggé belepiszkált a fejembe.

Miután befaltam az egyik fánkot, megmostam a fogamat, aztán ágyba bújtam. Még mindig a lakástól elvarázsoltan simultam bele a kényelmes, memóriahabos matraccba. Gyorsan ellenőriztem a telefonom ébresztőjét, megbizonyosodva arról, hogy reggel valóban szólni fog.

Amint letettem a fejemet a párnára, kopogást hallottam a hálószoza falán. Először azt hittem, csak a képzeletem játszik velem, de aztán megint megtörtént.

Felkaptam a telefont.

Lala: Ezt te csinálod?

A három pötty fel-alá táncolt, amíg ő gépelt.

Holden: Te meg miről beszélsz?

Újabb kopogás.

Lala: Valaki kopog a falon!

Holden: Kopog?